

som Forholdene hidtil have været, ville gaa ind paa at udstrække Begrebet, Kysten, ud over 500 Alen. Det er en lang Strækning, og man ved, at der har været Stemmer fremme i det andet Ting for, at denne Afstand, dette Maal, skulde væsentlig indskrænkes. Naar der imidlertid fra sagkyndig Side forelaa en Erklæring om, at en saadan Rende, gravet med Maskiner eller Damp, kunde udstrække sine Virkninger til en Kyst, der endogsaa laa mere end 500 Alen fra selve Renden, saa maatte Synsmændene, saaledes som Loven her er affattet, ogsaa kunne tage Hensyn dertil, og navnlig vilde Landbrugsministeriet i Tilfælde af Appel til det kunne tage Hensyn til det. Jeg ser ganske vel, at en saadan Erklæring eller Undersøgelse kunde ogsaa tilvejebringes i hvert enkelt Tilfælde, hvor der begæres Kystsikring, men jeg tror, at det vil blive meget vidtløftigt og kostbart. Jeg tror, at en Del kunde udrettes allerede nu, hvis den ærede Landbrugsminister vilde lade sagkyndige Folk udtale sig om, hvorvidt det forholder sig, som disse Taarbækfiskere sige, at Grayning af en saadan Rende, indeholder stor Fare for den paagældende Kyst, men jeg mener, lige som den ærede Minister, at det ikke er værdt at udsætte denne Lovs Vedtagelse og Gennemførelse, indtil man kan faa alle Landets Kyster undersøgte. Dernæst maa jeg bemærke, at den Udvej, som Taarbækfiskerne, saa vidt jeg forstod, i deres Andragende have henvist til, at de Folk, som fiske Sten, kunne henvises til andre Steder i Landet, tror jeg ikke, Lodsejerne disse andre Steder ville finde rimelig.

Jeg skal lige som den ærede Minister udtale, at den Fordel, der opnaas ved Vedtagelsen af dette Lovforslag, er saa stor, ikke saa meget for Stenfiskerne som for de paagældende Kystejere, at man vel kan finde sig i, naar der virkelig ikke er Fare for Kysten, at man ikke generer de fattige Stenfiskere i Tilfælde, hvor de hidtil ere blevne hindrede ved temmelig umotiverede Forbud. Derimod er der al Grund til at skride ind mod dette Stenfiskeri „en gros“ med Damp.

Ahlefeldt-Laurvig: Der er vist faa her i Landet, kan jeg sige, der have mere med Stenfiskere og med Kystsikring at gøre end jeg, da mine Besiddelser ligge saa nær ved Stranden, at der ikke gaar et Aar, hvor jeg ikke har mange Stenfiskere hos mig, og hvor ikke talrige Beboere af Egnen komme til mig for at tale om den Skade, Stenfiskerne gøre, og overalt hører

jeg fra Naboerne, at der maa gøres alt, hvad der kan gøres, for at værne Kysterne mod Stenfiskeriet, som bevislig har skadet Kysterne i allerhøjeste Grad. Det forekommer mig, at det foreliggende Lovforslag virkelig er et lille Fremskridt over for den tidligere Lovgivning. Ganske vist er jeg ikke blind for, at Forslaget, som det ogsaa er blevet sagt i det andet Ting, delvis er fremkommet som en Slags Hjælp for Stenfiskerne eller for at imødekomme dem, idet man er gaaet ud fra, hvad der virkelig ogsaa er Tilfældet, at ikke saa faa Kystejere nedlægge Forbud mod Stenfiskeri, blot fordi de ikke ville have disse Fiskere uden for deres Grund, uden at man virkelig har haft Ret til at sige, at Stenfiskeriet paa vedkommende Steder skadede Kysten. Paa de fleste Steder tror jeg imidlertid nok, at Stenfiskerne gøre Skade, og det er derfor ogsaa min Mening, at der maa gøres, hvad der kan gøres for at værne Kysten mod Angreb fra Stranden, og det sker netop ved at hemme Stenfiskeriet, idet Stranden i Almindelighed lider Skade ved at der borttages Sten fra den, da Bølgerne saa faa endnu mere Magt ind imod Strandbredden. Men der foreligger ganske vist her nogle enkelte Vanskeligheder. Blandt andet kan det med Rette siges, at der gøres Indgreb i Ejendomsretten, naar det forbydes vedkommende Lodsejer selv at tage Sten, Sand, Grus o. s. v., som ligger paa den egentlige Strandbred oven for dagligt Vand, eller at sælge dette Materiale. Det forekommer mig imidlertid, at man ikke er gaaet ud fra, hvad man burde gaa ud fra, at Strandsynsmændene ere fornuftige Folk, og at man, hvis de ikke ere det, har Landvæsenkommissionen og i alt Fald Ministeren at appellere til. Der er maaske Faren ikke saa stor ved denne Bestemmelse, som det i første Øjeblik kunde synes. Det forekommer mig, at naar man forlanger et Strandsyn, der bestemmer, at der ikke maa tages Sten, Ler og Sand fra Forstranden, er det rimeligt, at vedkommende Kystejere heller ikke selv maa borttage Sten eller sælge dem, naar Kysten bevislig skades derved. Det Materiale, der findes paa en saadan Strandbred, har sikkert ikke en saadan Betydning som Salgs-genstand, at det er en stor Fordel for den vedkommende Ejer at kunne sælge det, men selv om saa er Tilfældet, tror jeg, at man kan sige, at Kystfredningen maa gaa fremfor den Fordel, man kan have af Salget. Men lidt uhyggeligt er det ganske vist for den vedkommende Ejer, naar der